

PRENUMERATA wynosi w Krakowie miesięcznie 2 kor., kwartalnie 6 kor., za odosłanie do domu dopłaca się 40 hal. miesięcznie.

Na prowincyi miesięcznie 2 kor. 70 h. kwartalnie 8 kor. W państwie niemieckim kwartalnie 10 kor., w innych państwach kwartalnie 12 kor. Zmiana adresu 40 hal.

Cena numeru pojedynczego 6 hal.

OGŁOSZENIA (inseraty) przyjmuje Administracja „Głosu Narodu”, ulica św. Tomasza L. 35. — Od miejsca za wiersz drobnym pismem (petit) 20 halery, skład tabelaryczny, listowy, od wiersza 30 hal. Nadane „o 60 hal. od wiersza. Nekrologi itd. 80 hal. od wiersza. Zaliczki do „Głosu Narodu” (prospekty, cyrkulacje, ogłoszenia itp.) przyjmuje się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamieszczeniowych, a 1 k. od 100 egz. dla zamieszczeniowych prenumeratorów. Zamieszczeniowi ogłoszenia przyjmuje w Łwowie S. Sokolowski (Pasaż Haasmana), w Wiedniu Hassenstein & Vogler, M. Duker, H. Schalek, E. Braun, R. Mosse, H. Friedl, A. Joessel, w Antwerpii Jonas & Cie, Annoncen-Expedition „Propaganda” Györi & Nagy, w Berlinie F. E. Ode, w Budapeszcie J. Leopold, Eduard Braun, w Paryżu F. Jones & Cie, A. Lorette, Jules Fortin & Cie, de Raczkowski.

GŁOS NARODU

Wychodzi 2 razy dziennie: o godzinie 6 rano i o 5 wieczór.

WYDANIE PORANNE.

Listy pieniężne, przekazy na prenumeratę i inseraty nadsyłać należy franco do Administracji „Głosu Narodu”. — Prenumeratę oprócz upoważnionych agencji przyjmuje każdy urząd pocztowy w obrębie monarchii i w państwie niemieckim. Reklamacje nieopieczowane nie podlegają opłacie pocztowej. — Rękopisy redakcyi nie zwraca. Adres Red.: UL. ŚW. TOMASZA L. 35. Adres telegr.: „Głos Narodu” Kraków. Telefon redakcyjny Nr. 180. — Telefon administracji i drukarni Nr. 33-44.

Wojna światowa.

Sytuacja wojenna w Królestwie i Galicyi.

Wiedeń, 9 listopada.

Urzędownie ogłaszają 8 listopada:

Na północno-wschodnim terenie wojny także wczoraj nie odbywały się żadne walki.

Zastępca szefa sztabu generalnego Hoefera generał major.

Nowe sukcesy w Serbii.

Wiedeń, 9 listopada.

Z południowego terenu wojennego donoszą urzędownie 8 listopada:

Na terenie wojny południowo-wschodnim trwały wczoraj przez cały dzień na wszystkich frontach walki z niezmienioną zaciętością. Mimo zaciętego oporu nieprzyjaciela który wydał parol walki aż do ostatniego człowieka w obrębie koło Krupani, nasze waleczne wojska zdobywały szanice po szanicach, aż w końcu dziś o 5 rano zdobyto także Kostajnik ważny punkt oparcia, który Serbowie uważali za niemożliwy do zajęcia.

Liczba jeńców i zdobytych dział dotąd tylko w przybliżeniu może być oceniona.

Walki Niemców

Berlin, 9 listopada.

Główna wielka kwatera 8-go listopada przedpołudniem ogłasza:

Nasze ataki koło Ypern i na zachód od Lille wczoraj dalej były prowadzone.

Na krańcu zachodnich Argonów zdobyto ważne wzgórze koło Vienne le Chateau, o które walczone przez całe tygodnie. Zdobyto przytem dwa działa i dwa karabiny maszynowe. Zresztą mglisty dzień na terenie zachodnim wojny przeszedł spokojnie.

Również z wschodniego terenu nie ma żadnych nowych wiadomości.

Naczelnie kierownictwo armii.

Po upadku Czingtau.

Tokio. (T. B.) Naczelny dowódca japoński donosi pod datą 7 bm.: Dziś rano o godz. 5 min. 10, lewe skrzydło oblegających obsadziło północną baterię na pagórku Shoutan, a o godz. 5 min. 35 wschodnią baterię na pagórku Tantungjung, podczas gdy centrum ruszyło na forty Itlis i Bismark i zdobyło dwa ciężkie działa w bliskości głównych fortów. Atakujący obsadziło po kolei forty Moltke, Itlis i Bismark. Garnizon wywiesił o 6 białą flagę na obserwatorium, forty nadbrzeżne poszły za tym przykładem.

Londyn. (T. B.) Urzędowo donoszą z Tokio: Japońskie straty w ostatnich walkach koło Czingtau wynosiły 36 zabitych 182 rannych. Po stronie angielskiej było 238 oficerów rannych.

Niemcy wystąpi o godz. 9 przed południem zastępcę, aby pertraktować w sprawie warunków kapitulacji. Konferencje odbyły się w koszarach Moltkego.

Londyn. (T. B.) Telegram z Tokio donosi, że gubernator Czingtau kapitan Mayer-Waldek we wczorajszej walce został zraniony.

Echa bitwy koło wybrzeży chilijskich.

Londyn. (T. B.) „Times” donosi o bitwie morskiej koło wybrzeży chilijskich: Nieobecność okrętu „Canopus” jest tem bardziej niepokojącą, że jak oficjalnie donoszą, wysłany on był dla wzmocnienia eskadry angielskiej. Doniesienia z Valparaiso i z Nowego Jorku każą się domyślać, że koncentracja floty niemieckiej nastąpiła na podstawie wiadomości radiotelegraficznych i wiadomości dostarczonych przez ich doskonałą służbę szpiegowską, podczas gdy po stronie angielskiej służba szpiegowska nie dopisuje.

Powszechna służba wojskowa w Anglii.

Londyn. (T. B.) „Manchester Guardian” pisze: Pogłoski o bliskim zaprowadzeniu powszechnej służby wojskowej w Anglii przybierają konkretne kształty. Rząd wprawdzie nie godzi się w zasadzie na powszechną służbę wojskową, mimo silnego nacisku wywieranego nań w tym kierunku. Zamierzone jest jednak urządzenie dobrowolnego spisu tych obywateli, którzy chcą wstąpić do służby wojskowej. Spis ten ma być dostarczony przez właścicieli domów, którzy dostaną odpowiednie formularze. Rząd spodziewa się uzyskać na tej podstawie pewne dane co do ewentualnej powszechnej służby wojskowej.

Zajęcie Cypru przez Anglię.

Ateny. (T. B.) Tutejsza prasa ocenia korzystnie zajęcie przez Anglię Cypru.

Powstanie Boerów.

Amsterdam. (T. B.) „Nieuwe van den Dag” donosi z Johannesburgu: Powstańcy ścigani przez wojsko rządowe wpadli do Oranje. Generał Beyers jak się zdaje przebywa wśród nich. Powstańcy zniszczyli most na rzece Sand koło Virginii. Wojska Deweta zniszczyły w rozmaitych punktach koła.

Kapsztad. (T. B.) Dewet w mowie wygłoszonej dnia 28 października powiedział: Idę do Maritz, gdzie otrzymamy broń i amunicję. Stamtąd pójdziemy do Pretoryi, by zdezelować flagę angielską i proklamować wolną republikę południowo-afrykańską.

Pretorya. (T. B.) Biuro Reutersa donosi: Dewet wyjechał d. 29 października do Vrede w Oranje, gdzie wygłosił mowę, w której wpadnięcie do południowo-zachodniej niemieckiej Afryki oznaczył jako akt chętności i rabunku.

Dewet powiedział dalej: Niektórzy przyjaciele radzili mi nie przeciekać nieco dłużej, aż Anglia otrzyma silniejszy cios. Ale nie byłoby gołem mego osoby i mego narodu kopać zabitego psa. Anglia ma dość do czynienia. Nienawidzę kłamstw, wiecznego rozszerzania bajki, jakoby tysiące Australczyków, Kandyjczyków i Indian miało wysłać do walki przeciw nam, skądby Anglia ich wzięła, Anglia ma dość do roboty z własnymi walkami.

Zatonięcie okrętów.

Londyn. (T. B.) „Daily Mail” pisze, że okręt minowy „Mary” koło Lovestoft został zniszczony przez minę.

Amsterdam. (T. B.) Tut. dzienniki donoszą z Londynu, że okręt holenderski jadący z Rotterdamu do Jawy, nawińskim „Breda”, zderzył się z zagłowiec „Dovenby” który zatonał. — „Sindoro” nie doznał żadnej szkody i odplynał w dalszą drogę.

Wojna Turcyi z Trójpierozumieniem.

Telegramy cesarza Franciszka Józefa i sułtana.

Konstantynopol. (T. B.) Między cesarzem Franciszkiem Józefem a sułtanem Mehmetem odbyła się wymiana depech następujących:

Telegram cesarza Franciszka Józefa brzmi: W tej uroczystej chwili, gdy państwo otomańskie musi walczyć o swój honor i o swoje najwyższe interesy, stojąc po stronie Austro-Węgier i ich sojusznika Niemiec, leży mi bardzo na sercu, by wyrazić waszej cesarskiej mości wysokie zadowolenie, jakie odczuwam, widząc, że jak szlachetnym i wzniosłym zapalem walczy wasza armia i flota o całość i sławę ojczyzny. Cieszy mnie to, że w szczęśliwym początku akcyi floty waszej cesarskiej mości widzieć mogę rekojmie i dobrą wróżbę powodzenia naszej broni w walce, która nam została przez naszych wrogów narzuconą, a którą prowadzimy dla trwałej i chlubnej przyszłości naszych narodów.

Odpowiedź sułtana Mehmeta V. opiewa: Z jak największą radością przyjąłem telegram, który wasza cesarska mość do mnie wysłowała raczyła. Budując na prawie mojem i na ufności w Wszechmocnego podjąłem narzuconą mi walkę z naszymi wspólnymi wrogami. Mogę Waszą cesarską Mość zapewnić, że również odczuwam najwyższe zadowolenie, iż armia moja walczy w obronie naszych najświętszych praw po tej samej stronie, po której walczą świetne armie austro-węgierska i niemiecka. Mam silną nadzieję, że Wszechmocny poprowadzi świętą naszą i sprawiedliwą sprawę przez zwycięstwa naszych armii do tryumfu. Zależy mi na tem, by wyrazić Waszej cesarskiej Mości mój podziw dla sławnych czynów armii Waszej cesarskiej Mości i życzyć nam wszystkim wspólnego powodzenia.

Ucieczka floty rosyjskiej z Czarnego Morza.

Frankfurt. (T. B.) „Frankfurter Ztg” donosi: Powodzenie floty tureckiej na Morzu Czarnym wywołało taki postrach we flocie rosyjskiej, że, jak donoszą z Gałaczu, schroniła się w ujściu Dunaju. Na Dunaju schroniły się jeden rosyjski okręt wojenny, jeden parowiec pasażerski, 3 okręty handlowe i kilka innych parowców, późnej zaś szukały schronienia na Prucie.

Zamknięcie portu smyrnńskiego.

Konstantynopol. (T. B.) Port smyrnński i rzeka Szat el Arab w Mezopotamii zostały zamknięte dla żeglugi.

Ujście floty rosyjskiej.

Konstantynopol. (T. B.) Podług urzędowej wiadomości flota turecka po zbombardowaniu urządzonym przez część floty rosyjskiej na Kolu i Songulak, ścigała okręty rosyjskie, tym jednak udało się pod ochroną mgły uciec.

Frankfurt. (T. B.) „Frankfurter Ztg” donosi z Medylanu, że szef sztabu Senussi wycofał swoje wojska z Cyrenajki i wysłał je do Egiptu przeciw Anglikom.

Telegramy.

(Telegramy „Głosu Narodu” z dnia 9 listopada.)

Wyjazd namiestnika Korytowskiego z Wiednia.

Wiedeń. (T. B.) Namiestnik Dr Witold Korytowski wyjechał wczoraj wieczór o godz. 12 min. 22 w nocy do Białej.

Koncert na zbiegów galicyjskich.

Wiedeń. (T. B.) Wspólny minister skarbu Biliński wystosował z powodu koncertu opery narodowej, który się odbył 5 b. m. na rzecz zbiegów z Galicyi i Bukowiny, pismo z podziękowaniem i uznaniem dla ofiarności całego personelu. W liście Ekse. Biliński pisał między innymi: Od dwóch około miesięcy przybywają do Wiednia liczni przybysze, którzy w ciężkiej nędzy z powodu wojny uciec musieli ze swojej ojczyzny. W pierwszej chwili wielu mężów patriotycznie i humanitarnie usposobionych przez wspaniałomyślne dary umożliwili skromne utrzymanie tych nieszczęśliwych. Od tej chwili uczucia tutejszych obywateli ochłodził i niejedną pozabawił się świadomości, że te kraje graniczne, Galicya i Bukowina ofiarne ponoszą twarde obowiązki służenia za wal ochronny dla wszystkich krajów Monarchii, i że do żołnierzy, którzy życie i szczęście rodzinne poświęcają dla ojczyzny, należy zaliczyć także te ofiary wojny, które wyprzedzone zostały przez wrogów z domu i ognisk domowych, pozbawione własności, wszystkich źródeł dotychczasowego bytu i które skazane są na dobroczynność ze strony swoich współobywateli.

Minister podnosi z uznaniem gotowość dyrektorów instytucji artystycznych, którzy już przed kilku tygodniami na wspólnej konferencji uchwalili urządzić koncert na cele przybyśców z Galicyi i Bukowiny i prosi dyrektora opery nadwornej Gregora o wyrażenie podziękowania wszystkim członkom opery, chóru i baletu.

Rosyjska polityka narodowościowa.

Praga, 9 listopada.

(T. B.) Pod tytułem „Rosyjska polityka narodowościowa” zamieszcza „Union” z kół czeskiej partii postępowej pochodzący artykuł, w którym autor wywodzi:

Rosya w swoich odczawkach występuje w roli oswobodzicielki wszystkich Słowian, nie mając do tego od nikogo mandatu z wyjątkiem Serbów.

Jaką Rosya jest opiekunką Słowian, świadkiem są Polacy i Ukraińcy. Proklamacya do Polaków i Ukraińców zapowiada swobodę we wszystkich sprawach narodowych, ale tam, gdzie chodzi o rzeczywistnienie obietnic, występuje u Rosyi dawny egoizm narodowościowy bezsilności.

W Rosyi od wielu lat robią Austrii zarzuty z powodu jej polityki narodowościowej. Powiadają tam, że Austrija wymusiła narodowość ukraińską, aby dokuczyć Rosyi. W chwili jednak, gdy wojna się zaczęła, narodowość ukraińska naraz zostaje uznana w Piotrogradzie, Przyskakując swobody narodowościowej, staje Rosya na stanowisku tak gorąco zwalczonej przez siebie austriackiej polityki narodowościowej, ale na występ głośnie swoje w Galicyi Rosya zabrała z sobą nietylko armię ale także księży prawosławnych.

Nie inaczej postępuje Rosya w Królestwie Polskim. Żadnych danych przed wojną przyrzeczeń nie wypełnia nawet podczas wojny.

Rozgoryczenie, jakie w Rosyi wywołuje traktowanie Ukraińców w Austrii, zaszleca widoki co do utworzenia samodzielnego uniwersytetu ukraińskiego, należy przypisać temu, że Rosy nie bardziej nie rozdrażnia, jak myśl o tem, że i ona jest państwem pełnym obcych narodowości, tem jednak różniącym się od Austrii, że u nas nikt nie usiłuje całych narodów ze świata usuwać.

Choleśa.

Wiedeń, 9 listopada.

Dnia 8 bm. stwierdzono w Wiedniu 29 wypadków cholery, 1 w Gracu, po dwa w Celowcu i w Kromierzu, 1 w Olomuńcu, 2 w Odolanach, 1 w Neugasse, 1 w Kunowicach, 3 w Lipniku, 2 w Opawie.

W Galicyi stwierdzono w Krakowie 4 wypadki, (z tego 3 u osób wojskowych) w powiecie liskim w gminie Berehy Dolne 5, w Ustyjanowej 8, w Nowym Sączu 50 u osób wojskowych, w powiecie przemyskim w gminie Hucisko nienadowskie 3, w Korytnicach 2, w Krawieczynie 1, w Krzyweży 7, w Kunkowcach 1, w Nienadowej 3, w Przemyślu 6, w Watowcach 4, w Żurawicy 6.

Kronika.

Jak legnie się oszczerstwo o „zdradzie”? Od poważnych osobistości dowiadujemy się, że „polscy” socjaliści na Śląsku zaaranżowali w tamtejszym okręgu górniczym szereg zgromadzeń ludowych, na których z przedziwnym, sobie tylko właściwym taktem narodowym, a dla celów aż nazbyt przeryzstych u tych typowych członków „partyi”, wywleki przed forum zupełnie nieświadomych słuchaczy sprawę — wschodniego Legionu. Mówcy socjalistyczni, korzystając z zupełnej bezkarności, którą gwarantowała im ta właśnie nieświadomość, „oświecili” sprawę w ten sposób, że, jak informatorzy nasi opowiadają, słuchacze musieli odnieść wrażenie, iż organizatorowie Legionu wschodniego dopuścili się najoczywistszej w świecie, świadomej z drady narodowej. Na wiecach tych (odbyło się ich kilka) obecni byli, oprócz robotników polskich, także Czesi i Niemcy. Byli również sprawoźdawcy z dziennek niemieckich z Morawskiej Ostrawy i Cieszyńska, a w szczególności sprawozdawca polakozerzezy „Ostrauer-Zeitung”, który nie zaniedbał utrwalic w druku jak najprecyzyjniej cennych zwierzeń „polskich” mówców wiecowych, oskarżających własnych rodaków o zdradę, kwalifikującą się w tych burzliwych czasach przed trybunał nie tylko narodowy. Jesteśmy zatem u jednego ze źródeł, z których sączy się na całą monarchię wieść, dla wielu radosna, że Polacy są „także zdradcami”. Tym razem jestto źródło nie obce, ale, pożałujcie, „polskie”.

Przegląd pospolitego ruszenia. Wczoraj rozlepiono w Krakowie następujące obwieszczenie:

W myśl reskryptu c. k. Ministerstwa obrony krajowej z dnia 7 listopada 1914 L. 8177, Magistrat podaje do powszechnej wiadomości, że stawka pospolitaków, urodzonych w roku 1878 do 1890 włącznie, ma się rozpocząć dnia 9 listopada 1914, t. j. w poniedziałek, tudzież, że pospoliacy, uznani za zdolnych, zostaną zaraz pociągnięci do służby wojskowej; obowiązani są przeto przynieść z sobą zimowe ubranie, koca, szalki do jedzenia i żywność na trzy dni.

Pospoliacy wszyscy, urodzeni w latach powyżej wymienionych, którzy już stawali do asenterunku do końca roku 1913 i przy poborze lub przy komisji rozpoznawczej (Eberprufung) uznani zostali jako niezdolni do noszenia broni, albo którzy w drodze superarbitrium ze wspólnego wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej lub żandarmerii, zostali uwolnieni od służby, mają się stawić w następujących dniach:

1. Dnia 9 listopada b. r., t. j. w poniedziałek, stawić się mają pospoliacy przynależni do Krakowa, urodzeni w latach 1886, 1885, 1884 i 1883.
2. Dnia 10 listopada b. r. stawić się mają pospoliacy przynależni do Krakowa, urodzeni w latach 1886, 1885, 1884 i 1883.
3. Dnia 11 listopada b. r. stawić się mają pospoliacy przynależni do Krakowa, urodzeni w latach 1882, 1881, 1880 1879 i 1878.
4. Dnia 12 listopada b. r. stawić się mają wszyscy pospoliacy nieprzynależni do Krakowa, w Krakowie jednak przebywający, urodzeni w latach 1878 do 1890, których nazwiska rozpoczynają się od litery A—M włącznie.
5. Dnia 13 listopada b. r. stawić się mają wszyscy pospoliacy nieprzynależni do Krakowa, których nazwiska rozpoczynają się od litery N—Z.

Stawka odbywać się będzie w szkole harakowej przy ulicy Dietlowskiej w Krakowie od godziny wpół do 9 rano.

Niestosujący się do powyższego wezwania,

ulegną karze, przewidzianej w myśl obowiązujących ustaw wojskowych.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa

dnia 8 listopada 1914 roku.

Prezydent miasta:

Dr Leo.

Komenda placu polskich Legionów w Krakowie komunikuje: Ostateczne oględziny Legionistów w Sokole przy ulicy Wolskiej odbędą się w poniedziałek dnia 9 b. m. od godziny 8-mej do 10 rano. Wszyscy Legioniści, którzy dotąd do oględzin w Sokole się nie stawili, mają stawić się tamże w poniedziałek 9 b. m. o godzinie 8 z rana. — Ci, którzy nie stawiają się, nie będą objęci ewidencją i poniosą wynikające stąd konsekwencje.

Prezydium lwowskiego wyższego Sądu krajowego w Olomuńcu wyzwa wszystkich podwładnych urzędników sędziowskich i kancelaryjnych, podurzędników i sługi, którzy swe miejsce służbowe z powodu zagrożenia przez nieprzyjaciela opuścili, aby we własnym interesie bezzwłocznie zapodali swe dokładne adresy, o ile tego dotychczas jeszcze nie uczynili, inaczej wypłata ich poborów służbowych nie może w terminie płatności nastąpić — nadto w razie reaktywowania dotyczącego sądu wezwanie ich do objęcia służby byłoby połączone z trudnościami. Wedle możności unikać należy zmiany miejsca pobytu lub mieszkania w ostatnich dniach każdego miesiąca, inaczej bowiem wypłata poborów musi doznać znacznej zwłoki.

Wszyscy funkcjonariusze, o ile nie zostali do służby powołani winni być w pogotowiu do odjazdu. — Funkcjonariusze sądowi, którzy wykazały się urzędem poświadczeniem przełożonej władzy lub w inny sposób wiarygodny, a przytem dostarczają dowodów, iż rzeczywiście zostali wezwani do powrotu do służby, jakoteż członkowie ich rodzin (żony i dzieci) jadący z nimi, otrzymają wolne bilety kolejowe, które wydają w Wiedniu ministerstwo kolei, w innych miejscowościach dyrekcyje, względnie urzędy stacyjne.

Przedłużenie moratorium dla Prus. „Gazeta Gdańska” donosi: Rada związkowa pod dniem 22 października zgodziła się na przedłużenie moratorium wekslowego i czekowego dla Alzacji-Lotarynii, oraz dla Prus Książęcych i częściowo dla Prus Królewskich o dalsze 30 dni. W Prusach Królewskich z udogodnienia tego korzystać można tylko w następnych powiatach: malborskim, kwidzińskim, suskim, grudziądzkim i w mieście Grudziądzu, lubawskim, chełmińskim, wąbrzeskim, brodnickim, toruńskim i w mieście Toruniu. Przedłużenie terminu wekslowego obowiązuje także dla weski prolongowanych i płatnych w mieście Gdańsku, o ile weksel wystawiony jest na osobę zamieszkałą w Prusach Książęcych lub w jednym z wymienionych powiatów zachodnio-pruskich.

Cztery miliardy na wojnę. Z Londyna donosi „Berl. Tagebl.”: W kołach giełdowych twierdzą, że zaraz po zebraniu się Izb rząd przedłożyą żądanie czteroprocentowej pożyczki wojennej w kwocie 200 milionów funtów, t. j. przeszło czterech miliardów w koron.

Zmarli. Leon Prus Studziński, em. rad. Namiestnictwa, b. starosta w Skalice i Sanoku, obywatel honorowy Sanoka, Rymanowa i Bukowca zmarł w sobotę w Krakowie w 82 roku życia. Sp. zmarły pozostawił córkę Wandę Pawlikowską i dwóch synów: Dra Władysława Studzińskiego, komisarza powiatowego i zasłużonego administratora klinik krakowskich, oraz Zygmunta Studzińskiego, starszego kontrolora poczt w Krakowie.

Pogrzeb sp. Studzińskiego odbędzie się dziś, w poniedziałek, o godz. 3 popoł. z domu przy ul. Kopernika 1. 10.

Sp. Leon Stępowski. Długoletni zasłużony współpracownik sceny krakowskiej Leon Stępowski zmarł w naszym mieście. Zmarły przez lat czterdzieści służył polskiemu teatrowi, najdłużej w Krakowie, gdzie dopiero przed trzema laty przeszedł na emeryturę. Aktor sumienny i pracowity, kochający scenę i swój zawód pozostanie trwałe w pamięci Krakowian i w historii krakowskiej sceny. Od lat prowadził sp. Stępowski szkołę dykcyi i deklamacyi. Zmarł mając lat 63. Piękny pomnik wystawił sp. Stępowskiemu jego przyjaciel Stanisław Wyspiański, przedstawiając go jako starego aktora w „Wyzwoleniu”. Z rzewnem uczuciem grał Stępowski te „swoją” rolę, w której „stary aktor” tak smutnie i prawdziwie mówi o losie artystów: „Przez chwilę na koturnach, resztę czasu bosom...” „Sława artystów! Nie dziwne mi wiele, miałem ich pełne dwie, o te pełne ręce... Efemeryczne to przez jeden wieczór lamp — a gąsienie gdy pogasną skrócone rzydy lamp”. Ów „jeden moment szczęścia — oklaski przez chwilę” miał sp. Stępowski często w swej karierze aktorskiej.

